

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudců JUDr. Magdaleny Ježkové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobkyně : **M. V.**, bytem Ú., M. G. 127, zastoupené Ing. Vladimírem Horákem, daňovým poradcem se sídlem Hradec Králové, S. K. Neumanna 250/4, proti žalovanému : **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. ledna 2015, č.j. 157/15/5200-10422-705050, **t a k t o:**

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. ledna 2015, č.j. 157/15/5200-10422-705050, se z r u š u j e a věc se žalovanému v r a c í k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 11.228 Kč do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou jejího zástupce Ing Vladimíra Horáka.**

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím ze dne 7. 1. 2015, č.j. 157/15/5200-10422-705050, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně do platebního výměru na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2012 ve výši 5.160 Kč, vydaného Finančním úřadem pro Královéhradecký kraj (dále jen „správce daně“) dne 3. 4. 2014, pod č.j. 545525/14/2713-24802-602622.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že správce daně v rámci vyhledávací činnosti zjistil, že žalobkyně jako komitent uzavřela s panem **A. D. – A.** dne 27. 2. 2006 komisionářskou smlouvu a následně dne 1. 12. 2012 obdobnou komisionářskou smlouvu č. 0000288 se společností GERMAEL SE, evropská společnost (dále jen „GERMAEL SE“). Předmětem posledně jmenované smlouvy byl (obdobně jako u smlouvy s **A. D.**) závazek této společnosti obstarat pro žalobkyni bankovní vstupy na tradové obchody a zajistit tuzemské půjčky a půjčky pro prověřené klienty v ČR. V návaznosti na shora uvedenou komisionářskou smlouvu správce daně zjistil, že žalobkyně obdržela finanční prostředky prostřednictvím bankovních převodu na bankovní účty pana **M. V.** (syn žalobkyně), paní **Z. S.** (dcera žalobkyně), nebo na bankovní účty jiných subjektů (žalobkyně neměla zřízen svůj bankovní účet).

Dále žalovaný popsal jaké podklady získal od Policie ČR ohledně činnosti pana **D. – A.** včetně pohybů na jeho účtech v době od 15. 5. 2008 do 12. 7. 2011. Dle obdobného výpisu od společnosti GERMAEL SE správce daně zjistil, že žalobkyni bylo v roce 2012 vyplaceno jako výnos z vložených prostředků 200.000 Kč.

Vzhledem k tomu, že žalobkyně nepodala za zdaňovací období r. 2012 přiznání k dani z příjmu fyzických osob, správce daně výzvou ze dne 7. 11. 2013 ji k tomu vyzval. Žalobkyně ve svém podání ze dne 28. 11. 2014 trvala na tom, že v uvedeném zdaňovacím období jí daňová povinnost nevznikla, daňové přiznání však podala a daňovou povinnost vyčíslila ve výši 0. Protože dle správce daně nebyly odstraněny jeho pochybnosti, vydal dne 15. 1. 2014 výzvu k odstranění pochybností dle ust § 89 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu v platném znění (dále jen „daňový řád“), žalobkyně na svém závěru setrvala. Dne 21. 2. 2014 vyhotovil správce daně úřední záznam o výsledku postupu k odstranění pochybností kde popsal svoje závěry a doručil je zástupci žalobkyně. Ta vznesla proti závěrům připomínky, správce daně je neshledal důvodné a dne 3. 4. 2014 vydal pod č.j. 545525/14/2713-24802-602622 platební výměr, kterým žalobkyni vyměřil za zdaňovací období roku 2012 daň z příjmů ve výši 5.160 Kč.

Žalobkyně do platebního výměru podala odvolání. Správce daně v rámci odvolacího řízení prováděl úkony k doplnění důkazních prostředků. Dne 19. 5. 2014 a 17. 7. 2014 sepsal protokol se žalobkyní, dne 17. 7. 2014 vyslechl jako svědkyni paní **Z. S.**, dceru žalobkyně a vyzval k součinnosti pana **M. V.**, syna žalobkyně. Ten na výzvu reagoval dne 28. 8. 2014 a sdělil, že se mu požadované informace nepodařilo zajistit.

Žalovaný uzavřel odvolací řízení vydáním napadeného rozhodnutí. V něm se obsáhle zabýval zjištěními, která se týkala předchozích zdaňovacích období a spolupráce žalobkyně s panem **A. D.** a konstatoval, že z komisionářské smlouvy se společností GERMAEL SE plyne, že komisionářská smlouva s panem **D.** byla převedena na společnost GERMAEL SE. Žalobkyně na účet této společnosti žádné finanční prostředky nevložila, přičemž obdržela 200.000 Kč. Žalovaný dále podrobně popsal zjištění, která učinil v daňových řízeních u jiných daňových subjektů v dané věci. Za důkazní prostředek označil svědeckou výpověď pana **A. D.**, zaznamenanou dne 31. 3. 2014 ve vazební věznici v Hradci Králové, hodnotil ji však jako účelovou a neosvědčil ji jako důkaz. Dále získal usnesení Krajského soud v Hradci Králové ze

dne 11. 2. 2014, č.j. 11 To 44/2014-47, jímž byla zamítnuta žádost pana **A. D.** o propuštění z vazby.

Žalovaný dále rozebral, co lze pokládat za příjem ve smyslu ust. § 10 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů v platném znění (dále jen „zákon o daních z příjmů“). Uzavřel, že v roce 2012 došlo k převedení činnosti pana **D.** na společnost GERMAEL SE, přičemž žalobkyně obdržela převodem z účtu této společnosti na pana **M. V.** 100.000 Kč dne 19. 6. 2012 a 100.000 Kč dne 20. 6. 2012. V předmětném zdaňovacím období dle žalovaného došlo k reálnému navýšení majetku žalobkyně o částku 200.000 Kč. Tuto částku tedy lze považovat za příjem dle § 10 zákona o daních z příjmů.

Žalobkyně se včas podanou žalobou domáhá zrušení citovaného rozhodnutí a tvrdí, že jím žalovaný zasáhl v rozporu s ust. § 5 daňového řádu do jejích práv a právem chráněných zájmů a zároveň nepostupoval v souladu s ust. § 1, odst. 2 téhož zákona, když nesprávně posoudil a vyměřil jí daňovou povinnost. Podané odvolání do rozhodnutí správce daně ze dne 15. 1. 2014, č.j. 545525/14/2713-24802-602622, kterým jí vyměřil daňovou povinnost na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2012 ve výši 5.160 Kč, žalovaný zamítl.

Poukázala na to, že odůvodnění napadeného rozhodnutí se ze značné části týká jiných zdaňovacích období a navozuje dojem, že již před rokem 2012 obdržela příjmy podléhající zdanění dle § 10 zákona o daních z příjmů. Převážná většina písemných i číselných údajů proto nemají žádnou vypovídací hodnotu. Navíc nejsou úplné, nereflektují skutečnosti podstatné pro správné stanovení daně za zdaňovací období roku 2012. K věci dále uvedla, že jako komitent na základě komisionářské smlouvy z roku 2006, uzavřené s komisionářem **A. D. – A.**, a smlouvy z roku 2012 uzavřené se společností GERMAEL SE, sjednala zhodnocení svých finančních prostředků. Žalovaný posoudil částku 200.000 Kč, vyplacenou v roce 2012, jako zdanitelné příjmy.

Žalobkyně stejně jako ve svém odvolání namítala, že komisionářská smlouva se společností GERMAEL SE neupravovala přesný způsob a obsah vkladů a výběrů. Proto ji nelze pro účely stanovení inkasovaných výnosů po daňové stránce považovat za relevantní. Poukázala na to, že v textu komitentní evidence společnosti GERMAEL SE je uvedeno, že za splnění podmínky kladného zůstatku lze provést výběr do výše výnosu, nikoliv výběr výnosů do výše výnosu. Z těchto pasáží dle žalobkyně neplyne, že se jedná o zdanitelný výnos, ale o částku do výše nebo nad výši výnosu, ani že celková vyplacená částka 200.000 Kč, a to 2 x 100.000 Kč je zdanitelným výnosem.

Poukázala na to, že podle názoru žalovaného je meritem pro dodatečné stanovení daňové povinnosti posouzení skutečnosti, zda částky přijaté žalobkyní od komisionáře, společnosti GERMAEL SE byly zdanitelnými příjmy. Při určení zdanitelných příjmů žalovaný vyšel z nedůvodného sloučení vkladů a příjmů podle smlouvy s panem **D.** a smlouvy se společností GERMAEL SE. Žalovaný vycházel z vkladů a výběrů předchozích let a jinými výrazovými prostředky tvrdí, že příjmy, které v předchozích letech obdržela, přesahovaly vklady, a proto že příjmy od společnosti GERMAEL SE za rok 2012 v celkové částce 200.000, Kč přesahují

celkové částky svěřené ke zhodnocení panu **D.**, popř. společnosti GERMAEL SE. Navíc tvrdí, že této společnosti žalobkyně žádné prostředky neposkytla.

Pokud by žalobkyně z této zvláštní konstrukce žalovaného vycházela, jeho číselné údaje a tvrzení ani tak neobstojí. Žalovaný tvrdí, že má za prokázané vklady žalobkyně za období 2006 až 2010 v celkové výši 1.000.000 Kč a převody v její prospěch v roce 2009 ve výši 300.000 Kč a v roce 2010 celkem 1.832.758 Kč, v roce 2011 bez vkladů a příjmů, tedy že její příjmy přesáhly vklady a příjmy za rok 2012 jsou již jen výnosy a zdanitelné příjmy žalobkyně. Přitom však žalovaný opomenul vklad ve prospěch žalobkyně poskytnutý její dcerou paní **Z. S.**, která byla též komitentkou ve vztahu k původnímu komisionáři, panu **A. D.** Při zrušení jejího komitentního účtu byly totiž dne 20. 1. 2010 převedeny finanční prostředky ve výši 1.205.699,84 Kč interním převodem jako vklad na původní komitentní účet žalobkyně. Celá zmíněná částka byla k datu 20. 1. 2010 evidována jako další vklad žalobkyně na jejím komitentním účtu č. 27812006. Za tohoto faktického stavu činil stav vložených finančních prostředků žalobkyně v roce 2010 částku 2.205.699,84 Kč, a i po odpočtu příjmů ve výši 300.000 Kč činil rozdíl 72.941,84 Kč ve prospěch vkladů žalobkyně. Po odpočtu této částky od příjmů 200.000 Kč za rok 2012 je výslednou částkou 127,058,16 Kč, základ daně zaokrouhlený na celé stokoruny Kč dolů činí 127.000 Kč a daň z příjmů po započtení roční slevy 24.840 Kč na poplatníka činí 0 Kč. Žádná daňová povinnost žalobkyni proto nevznikla.

Žalobkyně dále poukazuje zejména na obsah a údaje v komisionářské smlouvy č. 0000288 uzavřené s jiným subjektem, společností GERMAEL SE. V této smlouvě je v bodu 2.a. vyčíslen vklad finančních prostředků žalobkyni ke dni uzavření smlouvy, tj. ke dni 1. 2. 2012 ve výši 1.697.844,33 Kč. Z prostého porovnání částek je nepochybné, že převody 2x 100.000 Kč, které byly realizovány dne 19. 6. a dne 20. 6. 2012 jménem žalobkyně na účet jejího syna, nejsou, jak tvrdí žalovaný, zdanitelnými příjmy žalobkyně, neboť při porovnání s částkou vkladu ke dni podpisu smlouvy nedošlo ke zvýšení majetku žalobkyně a tedy k inkasu příjmu jakkoliv zdanitelných.

Žalobkyně v závěru shrnula, že správce daně i žalovaný nepostupovali vůči ní v souladu se základními zásadami daňového řízení, v souladu s postupy ke správnému zjištění a stanovení daně podle ust. § 5 a § 1, odst. 2 daňového řádu. Navrhla, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Zároveň uplatnila právo na náhradu nákladů řízení.

Žalovaný reagoval na podanou žalobu svým vyjádřením ze dne 12. 6. 2015. V něm podrobně popsal průběh dosavadního řízení před správními orgány a vyjádřil se k jednotlivým žalobním námitkám. Trval na tom, že po rozsáhlém dokazování je možné označit příjmy, které byly žalobkyni vyplaceny společností GERMAEL SE v roce 2012, za příjmy ve smyslu § 10 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Zároveň dospěl k závěru, že nebylo prokázáno, že ke zhodnocení finančních prostředků docházelo reálně tak, jak bylo deklarováno touto společností popř. panem **D.** Žalovaný posuzoval, jakou výši finančních prostředků žalobkyně poskytla panu **D.** a jakou částku z takto vložených finančních prostředků prokazatelně obdržela. Uvedl, že za příjem podléhající dani z příjmů lze považovat navýšení majetku poplatníka, přičemž se musí jednat o „reálný“ příjem. Navýšení majetku se musí projevit reálně tak, že daňový subjekt může s takovým majetkem manipulovat nebo jej využívat.

Žalovaný tvrdil, že prostřednictvím bankovních převodů bylo vyplaceno panem **D.** 300.000 Kč v roce 2009 a v roce 2010 v úhrnné výši 1.832.758 Kč. Tedy v roce 2010 bylo žalobkyni dle žalovaného vyplaceno o 1.132.758 Kč více, než činil vklad. O tuto částku došlo k reálnému navýšení majetku žalobkyně a představuje příjmy ve smyslu § 10 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Po provedeném důkazním řízení přihlédl žalovaný pouze k výši finančních prostředků vložených ve prospěch účtu pana **D.** ve výši 1.000.000 Kč a k prokazatelně vyplaceným finančním prostředkům panem **D.** žalobkyni, resp. v její prospěch.

Žalovaný podrobně reagoval i na námitku žalobkyně poukazující na zvláštní konstrukce žalovaného ohledně vkladů a výnosů od roku 2009 do roku 2012, označil ji jako zavádějící, neodpovídající provedenímu dokazování a zcela ji odmítl.

V závěru svého obsáhlého vyjádření navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když souhlas žalobkyně i žalovaného s takovým postupem byl dán za dodržení podmínek stanovených ve větě druhé zmíněného zákonného ustanovení. O věci usoudil následovně.

Z obsahu správního spisu je zřejmé, že správce daně na základě vlastních šetření získal komisionářskou smlouvu číslo 0000288 uzavřenou dne 1. 2. 2012 mezi žalobkyní jako komitentem a společností GERMAEL SE jako komisionářem, který se zavázal obstarat pro komitenta vstupy na tradové obchody vlastním jménem a na účet komitenta, obstarávat zajištění tuzemských půjček a půjček pro prověřené klienty v ČR. Ve smlouvě je dále konstatováno, že komitent vložil své finanční prostředky ve výši 1.697.844,33 Kč. Výnos měl činit 5% až 9% za 1 cyklus, který trvá 70 dní. Ze smlouvy také vyplývá, že dispozice s tímto účtem svěřila žalobkyně panu **M. V.** Z výpisu poskytnutého dne 28. 5. 2013 správci daně Fio bankou, a.s., vyplývá, že dne 19. a 20. 6. 2012 bylo na jeho účet připsáno pod variabilním symbolem 288 2 x 100.000 Kč. Po shromáždění uvedených podkladů vyzval správce daně dne 7. 11. 2013 žalobkyni k podání daňového přiznání za toto zdaňovací období a stanovil jí náhradní lhůtu v délce 15 dnů ode dne doručení výzvy. Ve výzvě uvedl, že v roce 2012 dosáhla příjmů dle § 10 zákona o daních z příjmů, které jí plynuly ze zhodnocení finančního majetku prostřednictvím právě **A. D. – A.** a společnosti GERMAEL SE. Žalobkyně reagovala přípisem ze dne 25. 11. 2013 a správci daně sdělila, že jí v uvedeném zdaňovacím období nevznikla daňová povinnost, podala však současně daňové přiznání, kde daňovou povinnost vyčíslila ve výši 0. Následně dne 15. 1. 2014 správce daně vydal výzvu k odstranění pochybností, kterou adresoval žalobkyni. Ta na ní reagovala sdělením, že prostředky zapůjčené společnosti GERMAEL SE ve výši 1.697.844 Kč nebyly zhodnoceny a vyplacených 200.000 Kč nepodléhá zdanění. Správce daně dne 21. 2. 2014 oznámil žalobkyni, že provedl potřebná zjištění, ve smyslu § 90 odst. 2 daňového řádu jí seznamuje s výsledky postupu k odstranění pochybností a připojil výslednou zprávu sepsanou v souladu s ust. § 90 odst. 1 daňového řádu. Písemnosti doručil zástupci žalobkyně, panu **M. V.** (viz plná moc ze dne 23. 1. 2014.). Dne 3. 4. 2014, pod č.j. 545525/14/2713-24802-602622, správce daně vydal platební výměr, kterým žalobkyni za zdaňovací období 2012 stanovil dle § 147 a § 139

daňového řádu základ daně ve výši 200.000 Kč a daň vyměřil ve výši 5.160 Kč. Platební výměr byl žalobkyni doručen dne 18. 4. 2014. Správce daně pak následně doplňoval důkazní řízení. Vyslechl nejprve dne 19. 5. 2014 žalobkyni ke spolupráci s panem **A. D. – A.** a společností GERMAEL SE, všechny otázky správce daně však směřovaly k objasnění spolupráce s panem **D.**. Žalobkyně spolupráci potvrdila, žádné konkrétní informace k věci neuvedla a odkázala na svého syna, který měl všechno ohledně těchto investic zajišťovat. Správce daně vyslechl k věci žalobkyni ještě dne 17. 7. 2014 a to konkrétně ke spolupráci se společností GERMAEL SE. Opět potvrdila, že k jednání pověřila syna, sama o věci nic neví. Stejný den byla jako svědek vyslechnuta dcera žalobkyně paní **Z. S.**, v protokole založeném ve správním spise se však jí položené otázky netýkaly roku 2012. V protokolu je uvedeno, že žalobkyně byla výsledku osobně účastna, protokol však nepodepsala a chybí záznam o důvodu, proč tak neučinila. Ve správním spise není obsažen ani doklad o předvolání žalobkyně případně o vyznění jejího zástupce o nařízeném výsledku svědkyně. V průběhu odvolacího řízení správce daně založil do správního spisu protokol o výsledku **A. D.**, který proběhl dne 31. 3. 2014 ve vazební věznici v Hradci Králové ve věci jiného daňového subjektu. Doplněný spisový materiál správce daně předložil žalovanému dne 31. 7. 2014 a ten rozhodl napadeným rozhodnutím dne 7. 1. 2015.

Krajský soud shora uvedené podklady založené ve správním spise posoudil a je nucen konstatovat, že správce daně i žalovaný při shromažďování podkladů a odůvodnění svých rozhodnutí zcela nepřipustně směřovali skutečnosti dotýkající daňových povinností žalobkyně za zdaňovací období roku 2012 a za roky, které předcházely zdaňovacímu období roku 2012. Značná část podkladů se týkala spolupráce žalobkyně s panem **A. D.**. Komisionářskou smlouvu pro rok 2012 však žalobkyně uzavřela se společností GERMAEL SE. I když žalovaný v napadeném rozhodnutí několikrát uvedl, že na tuto společnost pan **D.** převedl komisionářskou smlouvu, kterou s ním žalobkyně uzavřela, pro takový závěr není ve správním spise žádný podklad. Správce daně ani žalovaný nekontaktovali společnost GERMAEL SE a nepožadovali její stanovisko k uzavřeným obchodům a postupu při vyplácení případných výnosů.

Další zásadní pochybení krajský soud shledává v postupu správce daně, který před vydáním platebního výměru neseznámil žalobkyni s podklady, které si opatřil po vydání platebního výměru a tuto vadu neodstranil ani žalovaný.

Dle 115 odst. 1 daňového řádu „V rámci odvolacího řízení může odvolací orgán provádět dokazování k doplnění podkladů pro rozhodnutí nebo k odstranění vad řízení, anebo toto doplnění nebo odstranění vad uložit správci daně, který napadené rozhodnutí vydal, se stanovením přiměřené lhůty.

Provádí-li odvolací orgán v rámci odvolacího řízení dokazování, seznámí před vydáním rozhodnutí o odvolání odvolatele se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, a umožní mu, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil, popřípadě navrhl provedení dalších důkazních prostředků. Obdobně postupuje odvolací orgán i v případě, kdy dospěje k odlišnému právnímu názoru, než správce daně prvního stupně, a tato změna by ovlivnila rozhodnutí v neprospěch odvolatele (viz §115 odst. 2 cit. zákona).

Ve správním spise se nenachází žádná listina, která by splňovala požadavky citovaného ustanovení. Správce daně dne 17. 7. 2014 vyslechl jako svědkyni **Z. S.** bez prokazatelné přítomnosti žalobkyně a jejího zástupce, a správní spis neobsahuje doklad o tom, že byla žalobkyně nebo její zástupce o provádění důkazu vyrozuměni.

Podle § 96 odst. 5 daňového řádu „*Daňový subjekt má právo být přítomen výslechu svědka a klást mu otázky v rámci dokazování svých práv a povinností. O provádění svědecké výpovědi správce daně daňový subjekt včas vyrozumí, nehrozí-li nebezpečí z prodlení.*

Ve vyrozumění daňového subjektu o provádění svědecké výpovědi správce daně uvede označení věci, ve které bude svědek vypovídat, a označení svědka, nehrozí-li nebezpečí, že by došlo ke zmaření účelu výpovědi.“ (odst. 6 cit. ust.).

Krajský soud uzavřel, že správce daně ani žalovaný nepostupovali v souladu se zásadami upravujícími daňové řízení, konkrétně nedostáli povinnosti, seznámit žalobkyni s podklady shromážděnými v průběhu odvolacího řízení. Tím žalobkyni zkrátili na jejich procesních právech. Tuto vadu řízení shledal krajský soud natolik závažnou, že mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Proto napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro vady řízení zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm v souladu se zásadami daňového řízení povede buď sám nebo prostřednictvím správce daně dokazování, bude zároveň dbát aby byla šetřena procesní práva žalobkyně a umožní jí k výsledkům dokazování se ve stanovené době vyjádřit.

Další pochybení spatřuje krajský soud v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci a rozporu dosavadních výsledků daňového řízení s odůvodněním napadené rozhodnutí. Žalovaný musí postavit najisto, zda smlouvu se žalobkyní uzavřela společnost GERMAEL SE, kdo za ní smlouvu podepsal, na základě jakého oprávnění a jakou úlohu ve vztahu mezi žalobkyní a společností GERMAEL SE zastává pan **A. D.**

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, krajský soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč a náhradě nákladů právní služby poskytnuté daňovým poradcem za 2 úkony po 3.100 Kč (převzetí zastoupení, sepsání žaloby) včetně paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d/, § 11 odst. 1 písm. a), d), a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., včetně zvýšení o DPH, celkem 11.228 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u

Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 31. srpna 2016

Mgr. Marie Kocourková v. r.
předsedkyně senátu